

La pintura útil de José Saborit

per CARLOS MARZAL

Des de fa molt temps, l'art que més m'interessa és el que ens serveix de manera explícita per a viure millor, per a ser més nosaltres mateixos, per a aprofundir en els aspectes pròxims i remots de l'existència (que potser són una i la mateixa cosa).

Vull dir que em declare ferm partidari de l'art útil, entenent la utilitat d'una manera molt generosa, perquè per a mi tenen el mateix grau benèfic –segons les nostres necessitats–, un tornavís i un poema metafísic, una clau anglesa i una simfonia, unes tenalles i un aforisme. Tot és instrumental. L'alba és una eina. Un bes també representa un utensili. Una il·luminació filosòfica no deixa de tenir el caràcter d'un aparell. I, d'igual manera, unes alicates, una broca o un rasclat entaulen una relació de profunda intimitat amb la matèria: són, a la seua manera, creacions líriques.

La polèmica sobre la gratuïtat aèria de l'art, enfrontada a la seua naturalesa d'instrument, és, abans que una vertadera polèmica, un laberint verbal. Quan definim amb precisió què entenem per aeri, per vaporós, i què per tangible i utilitari, desapareixen les contradiccions; perquè, si ho pensem bé, no hi ha res que no pugui ajudar-nos mentre som vius, i res que vaja a prestar-nos ajuda quan ja no ho siguem.

Tinc la impressió que la pintura de José Saborit pertany a aquest gènere d'art que podem aplicar-nos amb caràcter medicinal, amb finalitat terapèutica: un art útil per a una vida millor.

Més d'una vegada s'ha referit Saborit al fet que ens han correspost temps de gran confusió, de grans sorolls verbals, de grans sorolls icònics (valga la sinestèsia), de grans sorolls ideològics (valga la redundància), de grans sorolls sentimentals (valga la sinonímia). La pintura, en opinió de l'autor, entre moltes recomptes més, ens brinda l'oportunitat d'aturar-nos per garbellar entre el que hem vist i aprendre a mirar. Ens regala l'ocasió –el moment *pregnante* de l'emoció estètica– d'observar més fondo, de saber consciència. Contra l'absurda velocitat de la llum, la llum de la calma minuciosa.

Aquestes aquarel·les (i un oli petit) que tenim davant constitueixen el quadern de camp d'un pensador botànic, el diari d'un passejant abstret per la serra Calderona, el botí d'un caçador de subtileses.

Aquestes branques de buguenví·lia, aquestes fulles de card, de tomaquera, d'ullastre, de xiprer, erigeixen

José Saborit. *Últim groc*, 2017. Aquarel·la sobre paper, 29 × 40 cm.

«La pintura de José Saborit pertany a aquest gènere d'art que podem aplicar-nos amb caràcter medicinal: un art útil per a una vida millor»

un cant a les coses minúscules, les que podria semblar que no tenen cap valor, però que, per obra de l'art (per art de màgia), es transformen en el més valuós. Els miracles del món, ens diu José Saborit, són una evidència, i per a provar aquest axioma hi ha prou d'aplicar el bon ull de la pintura sobre la realitat: l'ull agraït, l'ull de bon hoste de les coses, l'ull d'entusiasta natural.

I llavors els seus espectadors ens sentim reconfortats, perquè tenim el convenciment d'haver après a estimar millor allò que ens envolta. Tenim la certesa d'haver-nos correspost, en obsequi, duradors instants de la vida bona. ☺

CARLOS MARZAL. Escriptor (València).